

Sygnatura akt I C 1341/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 28 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Urbaniak

Protokolant: Irmina Szawica

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa R. M.

przeciwko Skarbowi Państwa - (...) w W.

o zadośćuczynienie

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

I C 1341/12

UZASADNIENIE

Powód R. M. domagał się w pozwie zasądzenia od Skarbu Państwa (...) w W. kwoty 300.000 zł z tytułu zadośćuczynienia za naruszenie praw powoda gwarantowanych w Konwencji Praw Człowieka, Konstytucji RP oraz obowiązujących przepisach. Naruszenie swoich praw powód upatrywał w szczególności w niezapewnieniu mu prawidłowej opieki medycznej w czasie gdy był osadzony w pozwanej jednostce penitencjarnej, świadomym osadzenia powoda w jednej celi z osobą chorą na HCV oraz przebywaniu w warunkach przeludnienia.

W uzasadnieniu pozwu R. M. wskazał, że od listopada 2011 r. do kwietnia 2012 r. był nieskutecznie leczony przez lekarza dermatologa i dopiero po kilku miesiącach został skierowany do szpitala przy (...) w P., gdzie po prawidłowym zdiagnozowaniu schorzenia został wyleczony.

Dodawał też, że w trakcie osadzenia umieszczony był w jednej celi razem z osobą chorą na HCV - K. M.. Pozwana była świadoma tego, że współosadzony jest chory, wiedziała też o istniejącym konflikcie pomiędzy skazanymi.

Co do zarzutu przeludnienia wyjaśniał, że cela mieszkalna, w której przebywał powód wraz z czterema innymi skazanymi miała powierzchnię 15 m² (po odliczeniu urządzeń sanitarnych, zlewu, kaloryfera), z czego wynika, że powód nie miał zagwarantowanych 3 m² na osadzonego.

W kolejnych pismach procesowym z 20.08.2012 r. (k. 16-17, k. 20-22) R. M. wskazywał nadto na nieodpowiednie warunki mieszkalne w celach więziennych, w których był osadzony. Wymieniał tu przede wszystkim odrapane tynki ścian, dziury w ścianach, nieszczelne okna powodujące w zimie nadmierne wychłodzenie oraz kąciki sanitarne, które nie zapewniały intymności przy korzystaniu.

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa - (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Zarzucał, że roszczenie o wypłatę zadośćuczynienia nie zostało przez powoda udowodnione, a to na nim spoczywał ciężar wykazania wszystkich okoliczności, od których zależało uwzględnienie powództwa. R. M. nie tylko nie wykazał ale nawet nie uprawdopodobnił domniemanej szkody, jak i jej wysokości, nie wykazał też normalnego związku przyczynowego. Strona pozwana podkreślała dalej, że w niniejszej sprawie brak jest bezprawności działania funkcjonariuszy państwowych. Zachowanie funkcjonariuszy nie naruszyło żadnego dobra osobistego powoda czy kogokolwiek. Nadzór nad legalnością i prawidłowością wykonywania kary pozbawienia wolności sprawował sędzia penitencjarny, który oceniał m.in. warunki bytowe, stan opieki medycznej i stan sanitarny oraz wyposażenie pomieszczeń w pozwanej jednostce i nie stwierdził uchybień przepisów w funkcjonowaniu jednostki penitencjarnej.

Odnosząc się do stanu opieki medycznej jako ewentualnej podstawy do zasądzenia zadośćuczynienia pozwana podnosiła, że nie doszło do naruszenia praw pacjenta przez personel medyczny służby więziennej. Podkreślała, że obowiązkiem służby więziennej jest zachowanie osób pozbawionych wolności przy życiu i w niepogorszonym zdrowiu. Zadaniem służby więziennej nie jest natomiast spełnianie wygórowanych oczekiwań osób pozbawionych wolności tak co do technik leczniczych, rehabilitacji jak i stosowanych leków.

Dodano też, że powód nie składał żadnych skarg na służby medyczne, a z samych jego twierdzeń wynika, że po skierowaniu na oddział dermatologiczny (...) w P.został wyleczony.

Odnosząc się zaś do kwestii umieszczenia powoda w celi z osobami zarażonymi wirusem HCV wskazano, że powód nie wykazał żadnych szkód medycznych, które mogłyby być ewentualnie konsekwencją takich działań pozwanej. Pozwana dodała przy tym, że sama obawa o stan swojego zdrowia nie jest dostateczną przesłanką do dochodzenia zadośćuczynienia. Funkcjonariusze z reguły nie mają wiedzy co do chorób na jakie cierpią osadzeni (personel medyczny zobowiązany jest do przestrzegania tajemnicy medycznej). W związku z powyższym oraz faktem, że przepisy k.k.w. oraz ustawy z 5.12.2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób u ludzi nie przewidują odseparowania osadzonych będących nosicielami WZW od pozostałej populacji więźniów, brak w działaniu pozwanej znamion bezprawności

W kontekście zaś zarzutów osadzenia powoda w warunkach przeludnienia powód powinien przedstawić stosowne decyzje o umieszczeniu go w przeludnionej celi określone w art. 11 par. 2b k.k.w., czego jednak nie czyni, a więc nie udowadnia swoich twierdzeń o rzekomym przeludnieniu. Ponadto w tym okresie zjawisko przeludnienia w pozwanej jednostce nie występowało. Cella nr 154, w której osadzony był powód ma powierzchnię 15,94m² (bez kącika sanitarnego, którego powierzchnię wlicza się zgodnie z k.k.w. do łącznej powierzchni celi) stąd przy przyjęciu, że łącznie z powodem w jednej celi przebywało 5 osadzonych nie można wysnuć wniosku o przekroczeniu norm powierzchniowych na jednego skazanego.

Warunki w jakich przebywał powód były zgodne z obowiązującymi normami, w tym z przepisami prawa budowlanego, rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 12.04.2002 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25.08.2003 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód przebywał w (...) w W.od 10.08.2011 r. do 11.04.2012r. i przebywa od 9.05.2012 r. do chwili obecnej.

Powód odbywa karę pozbawienia wolności jako recydywista penitencjarny za popełnienie przestępstw z art. 284 § 21 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (przywłaszczenie w warunkach recydywy), art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (kradzież w warunkach recydywy), art. 279 § 1 w zw. z art. 64 § 1 k.k. (kradzież z włamaniem w warunkach recydywy).

(bezsporne)

Każda z cel w (...)w W.posiadała i posiada wydzielony kącik sanitarny o powierzchni 1,89 m², który stanowił oddzielne pomieszczenie, oświetlone, zamykane drzwiami (w drzwiach umieszczony jest wizjer). W kąciku sanitarnym

znajdowała się toaleta i sprzęt do utrzymania czystości. Każda cela posiadała dostęp do wody bieżącej. Każdy ze skazanych miał swoje łóżko, komplet pościeli, taboret, szafkę na ubrania, ponadto w celi znajdował się stół. Skazani otrzymywali z (...) środki higieny osobistej, które uzupełniane były comiesięcznie. Skazani sami odpowiadali za utrzymanie czystości w celi. Otrzymywali z (...) sprzęt oraz środki chemiczne do utrzymania czystości. Więźniowie mieli do dyspozycji miskę na ręczne pranie. Ubrania suszyli na sznurkach rozwieszonych w celi. Powód mógł korzystać w celi z telewizora, czajnika elektrycznego i odtwarzacza DVD. Miał też dostęp do radia i telewizji. Funkcjonował radiowęzeł więzienny

Więźniowie mieli też dostęp do zajęć sportowych, kulturalnych i oświatowych. Powód często korzystał z biblioteki, świetlicy, hali sportowej i siłowni, a także codziennych spacerów. W czasie osadzenia w tut. jednostce nie był zatrudniony.

Okresowo z powodem w celi nr 137 i 154 przebywał współosadzony K. M., który był nosicielem wirusa HCV typu C. Powód był czterokrotnie karany dyscyplinarnie.

W czasie odbywania kary pozbawienia wolności powód w większości osadzony był w celi nr 154. W celi tej poza powodem okresowo mogło przebywać jeszcze czterech innych skazanych. Powierzchnia tej celi, bez kąpaka sanitarnego, wynosi 15,94m². Powierzchnia kąpaka sanitarnego -1,89m².

Powód w czasie osadzenia nie składał skarg na warunki osadzenia ani na opiekę medyczną.

(dowód:

- zeznania T. J. (1) k.111-112,

- zeznania T. M. k.112-114,

- zeznania K. M. k.125-126

- przesłuchanie powoda R. M. k. 127-128).

W czasie osadzenia powoda w (...)w R.w roku 2011 powód zgłaszał lekarzom, że dokuczają mu dolegliwości skórne. Po skierowaniu w dniu 27.07.2011 r. na Oddział (...)(...) w P.odmówił poddaniu się leczenia.

W trakcie pobytu w (...)w W.pierwszy raz zgłosił zmiany skórne w listopadzie 2011r. Otrzymał wówczas leki i skierowanie do lekarza dermatologa. Od tego czasu konsultowany był 5 razy z lekarzem specjalistą. W międzyczasie zmiany skórne na przemian ustępowały i nawracały. Dnia 15.03.2012 r. w związku ze stanem zdrowia i rozległością zmian skierowany został na Oddział (...)(...) w P.gdzie został przyjęty 12.04.2012 r. Przebywał na Oddziale (...)(...) w P.do 9.05.2012 r. z rozpoznaniem -świąd skóry. Został wyleczony z dobrym efektem.

W dniu 25.05.2012 r. ponownie był konsultowany dermatologicznie już w (...) w W.. Przedłużono leczenie zlecone w szpitalu. W badaniu fizykalnym lekarz dermatolog nie stwierdził zmian skórnych. W dniach 24.10.2012 r. i 20.12.2012 r. był ponownie konsultowany dermatologicznie, stwierdzono wówczas kilka drobnych ognisk wyprysku na kończynach.

W (...) w W.znajdował się Zakład Opieki Zdrowotnej, w skład którego wchodziło m.in. laboratorium, apteka, gabinet stomatologiczny, gabinet zabiegowy, poczekalnia i izba chorych. Osadzeni w pozwanym Zakładzie mieli dostęp do lekarzy specjalistów, w tym do lekarza dermatologa.

Podczas pobytu w (...) W.skazany miał stały, cotygodniowy dostęp do lekarza specjalisty dermatologa. W razie potrzeby i konieczności powód mógł być także przetransportowany do leczenia w warunkach szpitalnych na Oddział (...)w P..

(dowód:

- informacja dot. leczenia schorzeń skóry skazanego sporządzona przez lek. (...) N. S., k. 65,
- zeznania T. J., k. 11-112,
- przesłuchanie powoda, k. 127-128).

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód R. M. domagał się zadośćuczynienia za wyrządzoną mu przez stronę pozwaną szkodę niemajątkową (krzywdę) wynikającą z niezapewnienia mu odpowiednich warunków podczas odbywania kary pozbawienia wolności w (...) w W.w okresie od 10.08.2011 r. do 11.04.2012 r. i od 9.05.2012 r. do chwili obecnej. Jak wynika z treści pozwu zadośćuczynienie ma stanowić rekompensatę za niezapewnienie powodowi odpowiednich świadczeń medycznych oraz umieszczenie go w przeludnionych, brudnych i zawilgoconych celach mieszkalnych, a dodatkowo jeszcze razem ze współosadzonym będącym nosicielem wirusa HCV, co prowadziło do naruszenia jego dóbr osobistych – prawa do godności.

Dla oceny zasadności podniesionego w pozwie żądania niezbędne było zatem ustalenie, czy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że strona pozwana dopuściła się naruszenia wymienionych w pozwie obowiązków oraz czy fakt ten spowodował naruszenie dóbr osobistych powoda, a także czy powód poniósł związaną z tym szkodę niemajątkową, na którą powoływał się w pozwie.

Podstawę prawną żądania zgłoszonego przez powoda stanowił przepis art. 23 w zw. z art. 24 k.c. Jak wynika z tych przepisów w zakresie żądania zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych przywołany art. 24 k.c. odsyła do przepisów o czynach niedozwolonych, w szczególności do art. 448 k.c., w myśl którego w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, m.in. odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że to na powodzie, jako dochodzącym ochrony prawnej spoczywał ciężar dowodu, że jego dobra osobiste zostały naruszone przez działania pozwanego Skarbu Państwa, czego powód w ocenie Sądu nie uczynił. Powód w pozwie zawarł tylko ogólnikowe twierdzenia dotyczące nieodpowiednich warunków bytowych i medycznych, które jego zdaniem prowadziły do naruszenia dóbr osobistych. Twierdzenia te nie znalazły jednak potwierdzenia w zebranej dokumentacji. Powód nie wskazał ponadto na żadne konkretne przejawy niehumanitarnego, niegodziwego traktowania jego samego, a także nie wykazał bezprawności działania funkcjonariuszy strony pozwanej oraz szkody polegającej na negatywnych konsekwencjach dla jego zdrowia. Nie wykazał zatem okoliczności, które miałyby doprowadzić do naruszenia dóbr osobistych powoda i ostatecznie stanowiłyby podstawę zasądzenia świadczenia pieniężnego.

Jeżeli chodzi o kwestię przeludnienia to w pierwszej kolejności stwierdzić trzeba, że twierdzenia powoda w tym zakresie nie zostały przez niego udowodnione. Nawet poprzestając na samych zeznaniach powoda i wnioskowanych świadków nie można wywnioskować, ażeby norma powierzchniowa przewidziana na jednego osadzonego wynosząca co najmniej 3 m² została przekroczona. Cella nr 154, na którą wskazuje powód ma powierzchnię 15,94m². Do tego zgodnie z przepisami k.k.w. należy jeszcze doliczyć powierzchnię kącika sanitarnego, która wynosiła w tym przypadku 1,89m². Zatem jeżeli nawet- tak jak twierdzi powód – przyjąć, że w celi tej łącznie z nim przebywało 5 osadzonych, to nie potwierdza to faktu przeludnienia. Ponadto w tym okresie, jak wskazuje pozwana i co jest faktem znanym Sądowi z urzędu, zjawisko przeludnienia w pozwanej jednostce już nie występowało.

Nawet jednak gdyby uznać, że powód istotnie przebywał przez jakiś czas w przeludnionych celach, to nie jest to wystarczającą przesłanką do uwzględnienia roszczenia powoda. Choć Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z 18.10.2011

r. III CZP 25/11, wskazał, że „odbywanie kary pozbawienia wolności w warunkach przeludnienia cel niewątpliwie niesie za sobą zwiększone dolegliwości ponad te, które wiążą się z samym pozbawieniem wolności, co może być odbierane jako brak poszanowania godności osobistej”, to nie oznacza to jednak konieczności uwzględnienia żądania zasądzenia zadośćuczynienia z tego tytułu. Takie stanowisko wyraził Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, w sprawie I ACa 907/11, i tut. Sąd w pełni się z nim zgadza. Z przepisu art. 448 k.c. wynika bowiem, że przyznanie przez sąd zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych ma charakter fakultatywny. Przy stosowaniu tego przepisu sąd bierze pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych, w tym winę sprawcy naruszenia dóbr osobistych i jej stopień oraz rodzaj naruszonego dobra (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 19.04.2006 r., II PK 245/05, OSNP 2007, Nr 7-8, poz. 101). Podstawowym kryterium decydującym o możliwości zasądzenia zadośćuczynienia winien być m.in. stopień winy naruszcyciela, rodzaj naruszonego dobra oraz poczucie pokrzywdzenia poszkodowanego. Sąd może uwzględnić też zachowanie pokrzywdzonego przed osadzeniem w zakładzie karnym, w tym rodzaj popełnionego przestępstwa. Ponadto jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z 7.12.2011 r. sam fakt przeludnienia nie przesądza jeszcze o zasadności roszczenia dochodzonego na podstawie art. 448 k.c., bowiem przyznanie zadośćuczynienia zależy od wielu różnych okoliczności, w tym długości przebywania w przeludnionej celi, uciążliwości z tym związanych, poczucia krzywdy i jego stopnia oraz pozostałych warunków odbywania kary pozbawienia wolności, które mogą zwiększać poczucie krzywdy lub je osłabiać.

W niniejszej sprawie całokształt tych okoliczności również nie przemawia za przyznaniem zadośćuczynienia powodowi.

Ocenę warunków bytowych i sanitarnych Sąd dokonał w kontekście obowiązujących norm prawnych, które regulują funkcjonowanie zakładów karnych, a które to normy zdaniem Sądu nie zostały tutaj przekroczone. Ogólne warunki bytowe w pozwanej jednostce były zgodne z takimi, jakie określone były w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z 12.04.2002 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, stanowiącymi m.in., że celi mieszkalna winna być wyposażona w łóżko dla każdego skazanego, odpowiednią ilość stołów, szafek i taboretów oraz środków do utrzymywania czystości. Pozwana nie dopuściła się w tym zakresie naruszenia takich podstawowych standardów jak zapewnienie każdemu osadzonemu oddzielnego miejsca do spania albo oddzielenia węzła sanitarnego od ogólnej przestrzeni celi, dostarczenia środków czystości. Wszystkie cele wyposażone były w sprawne okna. Także i warunki sanitarne, w jakich przebywał powód były zgodne z obowiązującymi normami. Wskazać należy, że przepisy prawa budowlanego dotyczące wymogów w zakresie toalet (drzwi, ustępów, wysokości pomieszczeń) nie stosuje się do budowli zakładów karnych i aresztów śledczych. Stanowi o tym § 89 ust. 1 w zw. z § 75 i 79 ust. 1 i § 82 i § 83 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 12.04.2002 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Również przepis par. 28 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25.08.2003 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności nie wyznacza konkretnych norm w zakresie kąpoków sanitarnych. W przepisach tych określone zostały jedynie normy wyposażenia w sprzęt kwaterunkowy. A pośrednio z przepisów tych wynika także, że istnieje możliwość braku węzła sanitarnego w celi czy też istnienie cel nieskanalizowanych. Ponadto, stosownie do przepisów k.k.w. oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 26.08.2003 r. w sprawie sposobu, zakresu i trybu sprawowania nadzoru penitencjarnego, ocenę legalności i prawidłowości warunków bytowych osadzenia, stanu sanitarnego, wyposażenia pomieszczeń oraz kwestii dostępu do opieki medycznej - sprawował sędzia penitencjarny, który nie stwierdził uchybień prawa w funkcjonowaniu pozwanej jednostki penitencjarnej. Również i sam powód w czasie osadzenia nie składał skarg na warunki osadzenia lub opiekę medyczną. W związku z tym, wobec braku stwierdzenia bezprawności działań pozwanego jakiegokolwiek roszczenia powoda w tym zakresie są bezpodstawne.

Dokonując oceny warunków bytowych i sanitarnych pomieszczeń, w jakich przebywał powód Sąd miał jednocześnie na uwadze ogólne możliwości państwa w tym zakresie. Wyposażenie cel, nie miało takiego standardu, jaki by zadowalał powoda, ale należy pamiętać, że zakłady karne i areszty śledcze są obiektami w których standard ten generalnie nie jest wysoki i w związku z tym może być uznany za nieodpowiedni tylko w wyjątkowych sytuacjach. W ocenie Sądu pozwana jednostka zapewniła powodowi warunki, jakie na obecnym etapie możliwości finansowych Państwa można było optymalnie zaoferować. Podejmowała stale czynności w celu poprawy warunków sanitarnych. Pamiętać

przy tym należy, że pozwana jednostka penitencjarna, w której przybywał powód została wybudowana w czasach, w których obowiązywały całkowicie inne standardy socjalno - sanitarne dla więźniów. Dostosowanie tych budynków do standardu sanitarnego, w którym w każdej celi będzie oddzielny, w pełni wentylowany węzeł sanitarny i sprawna wentylacja musi być rozłożone w czasie. Dlatego w działaniach tej jednostki trudno więc w ogóle mówić o złej woli, a co dopiero jakimś stopniowaniu nasilenia tego zjawiska. Niedofinansowanie więziennictwa, tak jak wielu innych aspektów publicznej działalności Państwa, w tym przede wszystkim działań podejmowanych na rzecz osób nie naruszających porządku prawnego (szkolenie, opieka społeczna) jest efektem wieloletnich zaszłości determinowanych poprzednimi warunkami ustrojowymi i odczuwalnymi jeszcze skutkami transformacji systemu społeczno - ekonomicznego. Zasadzenie w takich realiach zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych powoda, które nie wynikało z celowego i nacechowanego złą wola działania jakiegokolwiek podmiotu odpowiedzialnego za warunki odbywania kary, leżałoby w sprzeczności z powszechnym poczuciem sprawiedliwości, od czego nie można abstrahować przy orzekaniu o zadośćuczynieniu.

Sąd nie dostrzegł również naruszenia praw powoda w zakresie zapewnienia mu odpowiedniej opieki medycznej. Powód już w 2011 r. przebywając w innej jednostce penitencjarnej miał możliwość leczenia swoich schorzeń dermatologicznych na Oddziale (...) (...) w P. lecz wówczas odmówił poddania się leczeniu. Z przedstawionego zaświadczenia sporządzonego przez lekarza N. S.(k. 65), wynika natomiast, że w (...) w W. był kilkakrotnie konsultowany przez lekarza dermatologa, który prowadził jego leczenie, a w każdy czwartek miał możliwość umówienia się na konsultacje dermatologiczne. Podkreślić trzeba, że obowiązkiem służby więziennej jest jedynie zachowanie osób pozbawionych wolności przy życiu i w niepogorszonym zdrowiu (oczywiście w zakresie, w jakim służby więzienne mogą mieć na to wpływ). Zadaniem służby więziennej nie jest natomiast spełnianie wszelkich oczekiwań osób pozbawionych wolności co do technik leczniczych, rehabilitacji oraz stosowanych leków. Niemniej jednak, jak sam przyznaje powód podczas osadzenia został skierowany na Oddział (...) (...) w P. gdzie został wyleczony. W związku z powyższym nie można tu przyjąć, aby personel medyczny dopuścił się naruszenia praw pacjenta i w związku z tym powstała u powoda jakakolwiek szkoda niemajątkowa.

Odnosząc się do kwestii umieszczenia powoda w celi z osobami zakażonymi wirusem HCV wskazać po pierwsze należy, że powód nie wykazał ażeby w rezultacie doznał jakiegokolwiek szkody, co mogłoby być przesłanką zasądzenia mu zadośćuczynienia lub odszkodowania z tego tytułu. Sama obawa o stan swojego zdrowia nie jest dostateczną przesłanką do dochodzenia zadośćuczynienia. W związku z powyższym oraz faktem, że przepisy k.k.w. oraz ustawy z 5.12.2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób u ludzi nie przewidują odseparowania osadzonych będących nosicielami WZW od pozostałej populacji więźniów, brak w działaniu pozwanej znamion bezprawności.

Istotne jest również to, że powód nie wykazał, ażeby warunki odbywania kary odnoszące się do niego różniły się na jego niekorzyść od warunków, w jakich karę odbywali inni skazani, nie można więc uznać, że działania pozwanej stanowiły indywidualnie wymierzoną w niego represję. Osoba osadzona musi się liczyć z ograniczeniami i dolegliwościami, zaś odczuwanie negatywnych emocji jest związane z samą istotą odbywania kary izolacyjnej, wynikającym z tego ograniczeniem w sferze prywatności, brakiem swobody dokonywania wyborów, koniecznością przebywania w towarzystwie innych, przypadkowych osób, świadomością izolacji i perspektywą dalszego jej trwania. Według orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (orzeczenie z dnia 29.04.2003 r., nr (...) P. przeciw Ukrainie, McGlinchey i inni przeciw Zjednoczonemu Królestwu) cierpienie i upokorzenie związane z odbywaniem kary więzienia tylko wówczas stanowią naruszenie art. 3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolnościach gdy przekraczają nieunikniony element cierpienia wpisanego w pozbawienie wolności (por. też uzasadnienie wyroku SN z dnia 2.10.2007 r., II CSK 269/07).

W świetle powyższego, w ocenie Sądu, uznać należało, że powód nie wykazał aby doszło do naruszenia jego dóbr osobistych będących następstwem bezprawnego działania pozwanej jednostki. Zdaniem Sądu za przyznaniem powodowi kwoty pieniężnej tytułem zadośćuczynienia nie przemawia również sposób działania strony pozwanej dokładającej starań w celu zmniejszenia odczuwanego dyskomfortu powoda.

Mając zatem na uwadze powyższe okoliczności powództwo należało oddalić.

Orzeczenie o kosztach zawarte w punkcie II sentencji wyroku Sąd wydał na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., w myśl którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zgodnie z art. 108 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398, z późn. zmianami) zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi. Koszty procesu poniesione przez pozwanego w niniejszej sprawie sprowadzały się do kosztów zastępstwa procesowego należnych pozwanemu, które w oparciu o § 10 ust. 1 pkt 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu wynoszą 120 zł.